

Nadbytečnost zaměstnance

Rozhodnutí o změně úkolů zaměstnavatele, jeho technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách nemusí být přijato (vydáno) vždy jen písemně, a ani nemusí být zaměstnavatelem „vyhlášeno“ nebo jiným způsobem zveřejněno. Zaměstnanec, kterého se rozhodnutí o organizační změně týká, s ním však musí....

Rozhodnutí o změně úkolů zaměstnavatele, jeho technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách nemusí být přijato (vydáno) vždy jen písemně, a ani nemusí být zaměstnavatelem „vyhlášeno“ nebo jiným způsobem zveřejněno. Zaměstnanec, kterého se rozhodnutí o organizační změně týká, s ním však musí být seznámen; postačí, jestliže se tak stane až ve výpovědi z pracovního poměru.

O výběru zaměstnance, který je nadbytečným rozhoduje výlučně zaměstnavatel; soud není oprávněn v tomto směru rozhodnutí zaměstnavatele přezkoumávat.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 21 Cdo 850/2002, ze dne 4.3.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. A. K., zastoupeného advokátem, proti žalovanému Městu T., zastoupenému advokátem, o neplatnost výpovědi, vedené u Okresního soudu v Jindřichově Hradci pod sp.zn. 8 C 161/99, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. ledna 2002 č.j. 6 Co 2638/2001-174, tak, že dovolání žalobce zamítl.

Z odůvodnění:

Dopisem ze dne 30.9.1998 žalovaný sdělil žalobci, že mu dává podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce výpověď z pracovního poměru. Důvod výpovědi spatřoval v tom, že se žalobce stal nadbytečným v souvislosti s rozhodnutím městského zastupitelstva, že Město T. nebude samo provozovat bývalou část S. l. l. T. s.p., kterou zprivatizovalo, a že tyto lázně pronajme společnosti A. s.r.o., kterou založilo.

Žalobce se domáhal (žalobou změněnou se souhlasem soudu prvního stupně), aby bylo určeno, že výpověď z pracovního poměru daná žalovaným žalobci dopisem ze dne 30.9.1998 je neplatná. Žalobu odůvodnil zejména tím, že „městská rada jako příslušný orgán o věci zrušení pracovního místa ani nejednala, ani nerozhodla“.

Okresní soud v Jindřichově Hradci nejprve rozsudkem ze dne 19.10.1999 č.j. 8 C 161/99-43 žalobu zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, po marném uplynutí dvouměsíční lhůty podle ustanovení § 64 zák.

práce.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 6.1.2000 č.j. 6 Co 3528/99-55 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vycházejí ze skutečnosti, že na základě výpovědi ze dne 30.9.1998 měl pracovní poměr skončit dne 31.12.1998, odvolací soud dovodil, že žaloba byla podána u soudu dne 1.3.1999 včas ve dvouměsíční lhůtě podle ustanovení § 64 zák. práce, neboť poslední den lhůty 28.2.1999 připadl na neděli, a posledním dnem lhůty ve smyslu ustanovení § 266 odst. 3 zák. práce proto byl nejbližší následující pracovní den - pondělí dne 1.3.1999.

Okresní soud v Jindřichově Hradci poté rozsudkem ze dne 30.1.2001 č.j. 8 C 161/99-99 žalobě vyhověl a rozhodl, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení 10.600,- Kč „k rukám“ advokáta. Vycházel ze zjištění, že městská rada, která je podle ustanovení § 45 zákona č. [367/1990](#) Sb., o obcích (obecní zřízení), výkonným orgánem v oblasti samostatné působnosti obce a plní vůči právnickým osobám a zařízením založeným nebo zřízeným obecním zastupitelstvem úkoly zakladatele a zřizovatele podle zvláštních předpisů, pověřila zastupováním města v pracovněprávních vztazích k zaměstnancům privatizovaného s.p. S. l. l. T. MUDr. V. Jestliže tajemník městského úřadu poté udělil plnou moc starostovi města Ing. H. (který výpověď žalobci podepsal), je tato plná moc bez právního významu, neboť „je nesporné, že po privatizaci S. l. l. T. se jejich zaměstnanci nestali pracovníky Městského úřadu v T. a tajemník tak nebyl oprávněn vystupovat vůči nim v pracovněprávních vztazích. Plná moc, kterou udělil starostovi, je v rozporu nejen se zákonem o obcích, ale i s přijatým usnesením městské rady“.

K odvolání žalovaného Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 12.6.2001 č.j. 6 Co 802/2001-132 rozsudek soudu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dovodil, že „na základě privatizace se stali zaměstnanci bývalých S. l. T. s.p. automaticky podle § 17 zákona č. [92/1991](#) Sb. zaměstnanci Města“. Zdůraznil, že „Městský úřad T. a Město T. nejsou každá zvlášť samostatnými právnickými osobami, samostatnou právnickou osobou je jenom město T. (§ 18 ObčZ)“. Městský úřad je „pouhým orgánem města“, přičemž v pracovněprávních vztazích plní funkci jeho statutárního orgánu podle ustanovení § 59 odst. 3 zákona č. [367/1999](#) Sb. tajemník. Proto tedy „neexistují nějaké dvě kategorie pracovníků městského úřadu a města (skupina pracovníků městského úřadu a jejich odborného aparátu a vedle nich skupina pracovníků podniku - lázní, jejichž zaměstnavatelem se ze zákona stalo město)“. Protože „všichni jsou pracovníky Města“, odvolací soud dovodil, že tajemník městského úřadu mohl pověřit písemnou plnou mocí starostu, aby přijímal veškerá rozhodnutí ve věcech pracovních poměrů zaměstnanců Města, a z tohoto důvodu mohl starosta podepsat i výpověď danou žalobci. Odvolací soud uložil soudu prvního stupně, aby se zabýval věcí z toho hlediska, „zda je naplněn výpovědní důvod § 46 odst. 1 písm. c) zákoníku práce“.

Okresní soud v Jindřichově Hradci rozsudkem ze dne 18.10.2001 č.j. 8 C 161/99-157 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení 17.838,- Kč. Vycházel ze zjištění, že žalovaný smlouvou ze dne 12.8.1998 pronajal lázně společnosti A. s.r.o., a dovodil, že v důsledku této organizační změny se žalobce stal pro žalovaného nadbytečným, neboť v souvislosti s uzavřením nájemní smlouvy k přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů na nájemce nedošlo.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 29.1.2002 č.j. 6 Co

2638/2001-174 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil „s tím, že přiznané náklady řízení je žalobce povinen zaplatit k rukám advokáta“, a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 5.150,- Kč „k rukám“ advokáta. Odvolací soud dovodil, že výpovědní důvod podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce je ve výpovědi řádně skutkově vymezen. Podle jeho názoru „spočívá v založení společnosti s.r.o. L. A., která byla založena se záměrem, že bude provozovat privatizované lázně“, a „s touto společností také obec T. uzavřela smlouvu o pronájmu podniku dne 12.8.1998“. Nedošlo tedy ke zrušení nebo přemístění zaměstnavatele nebo jeho části ani k převedení části zaměstnavatele k jinému zaměstnavateli. Na základě uvedené organizační změny se žalobce stal nadbytečným, neboť provozovatelem lázní neměl být napříště dosavadní zaměstnavatel – Město T., nýbrž jiný subjekt – obchodní společnost. Zavázal-li se smlouvou o bezúplatném převodu majetku do vlastnictví obce ze dne 10.7.1998 žalovaný „zajistit pracovní místa v tomto lázeňském zařízení na současné úrovni“ a ve smlouvě o pronájmu podniku uzavřené dne 12.8.1998 se stejně tak společnost A. s.r.o. zavázala, že uzavře pracovní poměr se všemi zaměstnanci, které pronajímatel převzal v privatizaci od S. l. l. T. s.p., neshledal odvolací soud nesplnění tohoto závazku v rozporu „s § 3 o.z. ve vztahu k žalobci“, neboť „tento závazek zavazoval pouze účastníky smlouvy“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání „podle § 237 odst. 1 písm. b) o.s.ř.“. Namítal, že výpověď z pracovního poměru „daná starostou města je neplatná, neboť nebyla dána osobou, která je k tomuto právnímu úkonu oprávněná“. Dovožoval, že podle ustanovení § 59 odst. 3 písm. a) zákona č. [367/1990](#) Sb., o obcích, je tajemník obecního úřadu nadřízený všem pracovníkům obecního úřadu, tedy těm zaměstnancům obce, kteří jsou organizačně začleněni do obecního úřadu, avšak nikoli vůči všem zaměstnancům obce. Obdobně jako „např. strážníci obecní policie či zaměstnanci zařazení v zařízeních zřízených obecním zastupitelstvem“, se bývalí zaměstnanci S. l. l. T. s.p. stali zaměstnanci Města T. nezařazenými do obecního úřadu. „Při neexistenci bližší zákonné úpravy bylo možné v inkriminované době dovodit, že výkon funkce statutárního orgánu zaměstnavatele (§ 9 odst. 1 zák. práce) ve vztahu k zaměstnancům obce nezařazeným do obecního úřadu náležel obecní radě jako výkonnému orgánu obce v samostatné působnosti [§ 44 odst. 1 a § 45 písm. b) a p) zákona č. [367/1990](#) Sb]“. V souladu s tím vydala rada Města T. plnou moc MUDr. O. V. k rozhodování o všech pracovněprávních otázkách a ke všem úkonům, včetně uzavírání pracovních smluv a rozvazování pracovních poměrů ve vztahu k bývalým zaměstnancům S. l. l. T. s.p., jejichž pracovněprávní vztahy přešly privatizací na Město T. Kromě toho, že plná moc udělená tajemníkem Města starostovi Města odporuje zákonu č. [367/1990](#) Sb., nemohla být platně udělena ani ve smyslu ustanovení § 9 odst. 2 zák. práce proto, že pověřovaný starosta není zaměstnancem obce (je představitelem obce, který není v pracovněprávním vztahu k obci) a tajemník obecního úřadu není ve vztahu k zaměstnancům obce (zaměstnancům privatizovaných lázní) nadřízeným, a proto vůči nim nevykonává ani funkci statutárního orgánu. Protože oprávnění rozhodovat o organizační struktuře a počtu zaměstnanců obecního úřadu přísluší radě města, nemůže být podle názoru dovolatele dán ani důvod k výpovědi podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce, neboť žádné usnesení odůvodňující výpověď žalobci z důvodu nadbytečnosti rada města nepřijala. Žalobce navrhl, aby dovolací soud zrušil rozsudky soudů obou stupňů a aby věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný uvedl, že obecní rada „sice rozhoduje, ale statutárním orgánem obce není“, neboť podle ustanovení § 59 odst. 3 písm. b) zákona č. [367/1990](#) Sb. tajemník plnil funkci statutárního orgánu v pracovněprávních vztazích bez ohledu na to, zda se jednalo o zaměstnance obce zařazené do obecního úřadu či nikoli a bez ohledu na to, zda byl nezařazeným zaměstnancům nadřízen. Protože zaměstnanci bývalého státního podniku S. l. l. T. se stali privatizací zaměstnanci žalovaného a nepatřili do organizační struktury a počtu zaměstnanců obecního úřadu, stal se žalobce s ohledem na změnu způsobu provozování lázní nadbytečným. Žalovaný navrhl, aby dovolání žalobce bylo

zamítnuto.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§10a o.s.ř.) věc projednal podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění zákonů č. [36/1967](#) Sb., č. [158/1969](#) Sb., č. [49/1973](#) Sb., č. [20/1975](#) Sb., č. [133/1982](#) Sb., č. [180/1990](#) Sb., č. [328/1991](#) Sb., č. [519/1991](#) Sb., č. [263/1992](#) Sb., č. [24/1993](#) Sb., č. [171/1993](#) Sb., č. [117/1994](#) Sb., č. [152/1994](#) Sb., č. [216/1994](#) Sb., č. [84/1995](#) Sb., č. [118/1995](#) Sb., č. [160/1995](#) Sb., č. [238/1995](#) Sb. a č. [247/1995](#) Sb., nálezu Ústavního soudu č. [31/1996](#) Sb., zákona č. [142/1996](#) Sb., nálezu Ústavního soudu č. [269/1996](#) Sb., zákonů č. [202/1997](#) Sb., č. [227/1997](#) Sb., č. [15/1998](#) Sb., č. [91/1998](#) Sb., č. [165/1998](#) Sb., č. [326/1999](#) Sb. a č. [360/1999](#) Sb., nálezu Ústavního soudu č. [2/2000](#) Sb., zákonů č. [27/2000](#) Sb., č. [30/2000](#) Sb., č. [46/2000](#) Sb., č. [105/2000](#) Sb., č. [130/2000](#) Sb., č. [155/2000](#) Sb., č. [204/2000](#) Sb., č. [220/2000](#) Sb., č. [227/2000](#) Sb., č. [367/2000](#) Sb. a č. [370/2000](#) Sb., tedy podle Občanského soudního řádu ve znění účinném od 1.1.2001 (dále též jen „o.s.ř.“), neboť dovoláním je napadeno rozhodnutí odvolacího soudu vydané po 1.1.2001 a po řízení provedeném podle Občanského soudního řádu ve znění účinném od 1.1.2001 (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. [30/2000](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu a že jde o rozsudek, proti kterému je podle ustanovení § 237 odst.1 písm. b) o.s.ř dovolání přípustné, přezkoumal napadený rozsudek bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1, věta první o.s.ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Z hlediska skutkového stavu bylo v posuzované věci zjištěno, že žalobce pracoval na základě pracovní smlouvy ze dne 30. 11. 1987 v pracovním poměru u S. l. l. T., státní podnik, se sídlem v T., naposledy ve funkci technického referenta. Na základě schváleného privatizačního projektu státního podniku S. l. l. T. č. 50393, rozhodnutí Ministerstva financí ČR o privatizaci ze dne 3.6.1998 č.j. 42/19417/98/LN a rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 7.7.1998 č.j. KM 22812/98 jako zakladatele, došlo k převodu privatizovaného majetku na F. n. m. ČR; „smlouvou o bezúplatném převodu majetku do vlastnictví obce“ uzavřenou dne 10.7.1998 „dle z. č. [92/1991](#) Sb. v platném znění“, byl privatizovaný majetek, jenž sloužil „k provozování státního podniku S. l. l. T., s. p.“, převeden na Obec T. Městské zastupitelstvo rozhodlo na svém 27. jednání konaném dne 9.6.1998 „založit společnost s ručením omezeným, jejímž jediným společníkem bude Město T. s předmětem činnosti umožňujícím provozování L. A.“; společnost „L. A., s.r.o.“ byla zapsána do obchodního rejstříku dne 4. 8. 1998. Na jednání konaném dne 12.8.1998 městská rada vyslovila souhlas „se zásadami smlouvy o nájmu a pronájmu uzavřené mezi Městem T. a L. A. s.r.o. T. dle přiloženého návrhu“ (smlouva o „pronájmu podniku“ byla uzavřena téhož dne) a dne 2.9.1998 vzala „na vědomí rozvázání pracovního poměru dohodami a výpovědmi dle § 46 odst. 1 písm. c) zákoníku práce se zaměstnanci bývalých S. l. l. T. s.p.“. Dopisem ze dne 30.9.1998, podepsaným starostou Ing. H., žalovaný sdělil žalobci, že s ním rozvazuje pracovní poměr výpovědí podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce, „neboť vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele o tom, že sám nebude provozovat lázně A., tj. bývalou část S. l. l. T. s.p., kterou zprivatizoval“, se žalobce stal nadbytečným.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď pouze, stane-li se zaměstnanec nadbytečným vzhledem k rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách.

K předpokladům pro podání výpovědi z pracovního poměru podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c)

zák. práce patří to, že o změně úkolů zaměstnavatele, jeho technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách přijal zaměstnavatel nebo příslušný orgán rozhodnutí, že se konkrétní zaměstnanec stal nadbytečným a že tu je příčinná souvislost mezi nadbytečností zaměstnance a přijatými organizačními změnami tj. že se zaměstnanec stal právě v důsledku takového rozhodnutí (jeho realizací v organizaci) nadbytečným.

Názor dovolatele, že důvod k výpovědi podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zák. práce není dán, neboť „žádné usnesení, které by odůvodňovalo výpověď žalobce z důvodu nadbytečnosti“ městská rada nepřijala, dovolací soud nesdílí.

Zaměstnanec je pro zaměstnavatele nadbytečný tehdy, jestliže zaměstnavatel nemá s ohledem na přijaté rozhodnutí o organizačních změnách možnost zaměstnance dále zaměstnávat pracemi dohodnutými v pracovní smlouvě. Zaměstnavatelům zákon umožňuje, aby regulovali počet svých zaměstnanců a jejich kvalifikační složení tak, aby zaměstnávali jen takový počet zaměstnanců a v takovém kvalifikačním složení, jaké odpovídá jejich potřebám. O výběru zaměstnance, který je nadbytečným rozhoduje výlučně zaměstnavatel; soud není oprávněn v tomto směru rozhodnutí zaměstnavatele přezkoumávat.

Zákoník práce nebo jiné právní předpisy nestanoví, že by rozhodnutí o změně úkolů zaměstnavatele, jeho technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách muselo být přijato (vydáno) vždy jen písemně, a ani nepředpokládají, že by muselo být zaměstnavatelem „vyhlášeno“ nebo jiným způsobem zveřejněno. Zaměstnanec, kterého se rozhodnutí o organizační změně týká, s ním však musí být seznámen; postačí ovšem, jestliže se tak stane až ve výpovědi z pracovního poměru. Z uvedeného názoru vycházel v posuzované věci i odvolací soud, a dovolací soud, který toto stanovisko zaujal rovněž v rozsudku ze dne 25.9.1998 sp. zn. 2 Cdon 1130/97, neshledává ani v současné době důvod k jeho změně. Je třeba uvést, že rozhodnutí zaměstnavatele nebo příslušného orgánu o změně jeho úkolů, technického vybavení, o snížení stavu zaměstnanců za účelem zvýšení efektivnosti práce nebo o jiných organizačních změnách není totiž ani právním úkonem ve smyslu ustanovení § 240 odst. 1 zák. práce, neboť nejde o takový projev vůle, s nímž by právní předpisy spojovaly změnu nebo zánik práv a povinností účastníků pracovněprávního vztahu. Jedná se pouze o skutečnost (tzv. faktický úkon), která je hmotněprávním předpokladem pro právní úkony tam, kde to právní předpisy stanoví, a která není sama o sobě způsobilá přivodit následky v právních vztazích účastníků pracovněprávního vztahu.

V posuzované věci městská rada na jednání konaném dne 12.8.1998 vyslovila souhlas „se zásadami smlouvy o nájmu a pronájmu uzavřené mezi M. T. a L. A. s.r.o. T. dle přiloženého návrhu“ a dne 2.9.1998 vzala „na vědomí rozvázání pracovního poměru dohodami a výpověďmi dle § 46 odst. 1 písm. c) zákoníku práce se zaměstnanci bývalých S. l. l. T. s.p.“. Z toho, že rozhodnutí o organizační změně je jen faktickým úkonem (skutečností), vyplývá, že námitky zaměřené na způsob a formu, ve které bylo rozhodnutí o organizační změně přijato (že rada města nepřijala o organizační změně ve vztahu k žalobci formální rozhodnutí), nemohou být opodstatněné.

Dovolací soud nesouhlasí ani s názorem, že výpověď z pracovního poměru je neplatná proto, že „plná moc udělená tajemníkem starostovi města odporuje zákonu č. [367/1990 Sb.](#)“, neboť - jak žalobce

dovozuje - tajemník obecního úřadu není ve vztahu k zaměstnancům bývalých S. l. l. T. s.p. nadřízeným a „nevykonává vůči nim proto ani funkci statutárního orgánu“.

Názor žalobce je možno sdílet potud, že zaměstnanci privatizovaného státního podniku, kteří se v důsledku přechodu práv a povinností z pracovněprávních vztahů (srov. § 17, větu první zákona č. [92/1991](#) Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby) stali zaměstnanci žalovaného Města T., se nestávají bez dalšího zaměstnanci obce (města), kteří by byli „organizačně začlenění do obecního úřadu“. Je tomu tak již proto, že privatizovaný podnik představuje jako organizovaný útvar určitý soubor věcí, práv a jiných majetkových hodnot (srov. § 5 obch. zák.), které slouží k plnění jeho úkolů, jehož součástí je i osobní prvek (zaměstnanci v něm působící). Tato jednota hmotných, osobních i nehmotných složek podnikání, jež jsou ve svém souhrnu předpokladem ekonomické funkčnosti podniku, zůstává zachována - jak z logiky věci vyplývá - i po provedené privatizaci, kdy privatizovaný podnik včetně jeho zaměstnanců tvoří organizačně relativně samostatnou složku obce (města) stojící mimo její orgán - obecní (městský) úřad.

Otázku vztahu obce (města) jako zaměstnavatele k zaměstnancům privatizovaného podniku je pak třeba posuzovat i v současné době - vzhledem k tomu, že žalobci byla dána výpověď dopisem ze dne 30.9.1998 - především podle zákona č. [367/1990](#) Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění zákonů č. [439/1991](#) Sb., č. [485/1991](#) Sb., č. [553/1991](#) Sb., č. [302/1992](#) Sb., nálezů Ústavního soudu č. [97/1992](#) Sb. a [97/1992/1](#) Sb., zákonů č. [68/1993](#) Sb., č. [152/1994](#) Sb., č. [279/1995](#) Sb., tedy ve znění účinném do 27.4.2000 (dále jen „zákon o obcích“).

Podle ustanovení § 4 odst.1 zákona o obcích obec jako právnická osoba vystupuje v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající.

Podle ustanovení § 9 odst.1 zák. práce právní úkony v pracovněprávních vztazích činí u zaměstnavatele, který je právnickou osobou, především jeho statutární orgán, a u zaměstnavatele, který je fyzickou osobou, zaměstnavatel; místo nich je mohou činit i osoby jimi pověřené. Jiní zaměstnanci zaměstnavatele, zejména vedoucí jeho organizačních útvarů, jsou oprávněni jako orgány zaměstnavatele činit jménem zaměstnavatele právní úkony vyplývající z jejich funkcí stanovených organizačními předpisy.

Funkci statutárního orgánu zaměstnavatele podle zvláštních předpisů plní v obcích (městech), ve kterých není ustanoven tajemník obecního úřadu, starosta, který je také nadřízen všem pracovníkům obecního (městského) úřadu (§ 52 odst. 3, věta druhá zákona o obcích). V obcích, v nichž obecní rada zřídila alespoň dva odbory obecního úřadu, a v obcích, v nichž je pověřený obecní úřad, působí tajemník obecního úřadu (§ 59 odst. 1 zákona o obcích).

Podle ustanovení § 59 odst. 2, věty první zákona o obcích je tajemník pracovníkem obecního úřadu.

Podle ustanovení § 59 odst. 3 zákona o obcích tajemník obecního úřadu

- a) je nadřízený všem pracovníkům obecního úřadu,
- b) plní funkci statutárního orgánu zaměstnavatele podle zvláštních předpisů,
- c) zabezpečuje plnění usnesení obecního zastupitelstva a obecní rady,

- d) řídí a kontroluje činnost pracovníků obecního úřadu,
- e) stanoví platy pracovníkům obecního úřadu podle zvláštních předpisů.

Z uvedeného vyplývá, že jedná-li obec (město) v pracovněprávních vztazích jako zaměstnavatel, je jejím statutárním orgánem (tam, kde je ustaven) tajemník obecního (městského) úřadu ve vztahu ke všem zaměstnancům obce (města). Z tohoto hlediska není významné, že tajemník není – jak dovolatel zdůrazňuje – nadřízeným všem zaměstnancům obce. Okolnost, že tajemník jako pracovník obecního úřadu je nadřízený všem pracovníkům obecního úřadu toliko znamená, že je oprávněn stanovit a ukládat pracovní úkoly, organizovat, řídit a kontrolovat práci a dávat k tomuto účelu závazné pokyny (srov. § 9 odst. 3 zák. práce) pouze ve vztahu k těmto jemu podřízeným zaměstnancům, zatímco ve vztahu k ostatním zaměstnancům obce mu takové oprávnění zasahovat do (vnitřního) chodu jiných organizačních složek obce nebylo svěřeno. Vzhledem k tomu, že právní úprava jiná omezení tajemníka při plnění funkce statutárního orgánu zaměstnavatele podle zvláštních předpisů nestanovila, nelze zpochybňovat ani jeho oprávnění činit (navenek) jménem obce veškeré právní úkony týkající se pracovněprávních vztahů mezi obcí (jako zaměstnavatelem) a zaměstnanci obce (§ 9 odst.1 zák. práce).

Právním úkonem je i uzavření dohody o plné moci. Zástupce jedná jménem zastoupeného a ze zastoupení vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (srov. § 14 odst. 1 zák. práce). Protože se zaměstnavatel může dát zastoupit kteroukoli jinou fyzickou nebo jinou právnickou osobou (srov. § 15 odst. 1 zák. práce), nelze ani v posuzovaném případě důvodně namítat, že plná moc ze dne 12.8.1998 trpí vadou spočívající v tom, že „pověřovaný starosta není zaměstnancem města“. Z hlediska platnosti plné moci je právně nevýznamná rovněž okolnost, že zaměstnavatel v mezích své působnosti písemně pověřil další své zaměstnance, aby činili určité právní úkony v pracovněprávních vztazích jeho jménem (srov. § 9 odst 2 zák. práce); proto okolnost, že současně trvalo pověření, jímž žalovaný písemně pověřil svoji zaměstnankyni MUDr. V., aby jej „zastupovala ve všech věcech souvisejících s pracovně právními vztahy bývalých zaměstnanců S. T. s.p.“, nemá na platnost plné moci udělené Ing. J. H. žádný vliv.

Z uvedeného je zřejmé, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu správný. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by rozsudek odvolacího soudu byl postížen vadou uvedenou v ustanovení § 229 odst.1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. nebo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání žalobce podle ustanovení § 243b odst. 2, části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Další články:

- [Náhrada za ztrátu na výdělku \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovněprávní vztah \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Pracovní poměr](#)

- [Pracovní poměr](#)
- [Mzda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní poměr \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Převedení zaměstnance na jinou práci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody zaměstnancem](#)
- [Plat](#)